

ger sig i den rigtige retning, får det også konsekvenser, som jeg nævnte med Kenya, men det er så i den positive retning.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det fru Margrete Auken som ordfører i anden omgang.

Margrete Auken (SF):

Jeg kan ikke finde ud af det. Det kan jo godt være, fordi jeg er træt, men jeg kan altså ikke høre, at ministeren siger det samme, som hr. Jeppe Kofod sagde.

Jeg kan høre, at han siger, det skal have konsekvenser, og det var vi alle sammen enige om, og det sagde vi også før regeringsskiftet. Men de konsekvenser skulle ifølge hr. Jeppe Kofod betyde, at man omlagde bistanden og målrettede den anderledes.

Hr. Jeppe Kofod og jeg plejer at være enige om, at en nedskæring i menneskerettighedernes navn, som bare er en nedskæring, er meget uheldig og får meget negative virkninger for andre sider af menneskerettighederne. Men jeg har altså ikke fået helt klarhed over det endnu, og derfor er jeg lidt spændt på, hvad hr. Jeppe Kofod siger, for hvis han er tilfreds med den udlægning, skal vi til at finde ud af, om det er ham eller mig, der er blevet uenige her på det sidste. Det ville ikke være så rart. Det kan være, at det er mig, der er blevet gammel, siger ministeren, og det kan jeg jo ikke bestride. Men i hvert fald er jeg blevet træt, for jeg plejer nu at være ret skrap til at høre sådan nogle ting.

Jeg ville egentlig gerne have ministeren til i hvert fald at sige, at det ikke blot er et spørgsmål om, at vi nedskærer Kenya er jo et eksempel, som ikke uden videre kan bruges. Det var et spørgsmål om nogle ting, der gik godt, og i formuleringen i pind 4 står der, at hvis nogen krænker groft, osv., så det vil sige, at derfor duer Kenyaeksemplet ikke rigtig i denne sammenhæng. Jeg kan ikke se, og jeg har endnu ikke hørt, at pind 4 kan bruges. Vi må gøre det på en anden måde, så vi får de ækle ledere væk, men også på en sådan måde, at vi ikke krænker de andre rettigheder, og det har jeg altså ikke hørt noget om endnu.

Den anden ting, jeg skal sige til ministeren, er: Overordnet er vi glade for denne debat, og overordnet er vi glade for det svar, der er kommet. Jeg tror, jeg sagde på et tidspunkt i løbet af debatten, at jeg var glad for det med kontrolfunktionerne, og jeg vil gerne understrege det igen.

Det er klart, at man let kommer til at koncentrere debatten om de steder, hvor man synes, der er uld, i stedet for at tage fat på det, vi kan glædes os over at være enige om, men jeg skal gerne kvittere her.

Jeg vil også gerne sige om Iransagen, at jeg tror, vi er enige. Jeg var frygtelig skuffet over, at vi ikke fik den resolution. Jeg ved godt, at der står i beretningen, at EU stillede et forslag om en resolution, men hvor meget gjorde man for at sikre, at den også kom? Det er jo ikke altid et spørgsmål om bare at stille et forslag, det er også et spørgsmål om, hvordan man arbejder for at få det gennemført.

Situationen i Iran er stadig rædselsfuld, det ved jeg da, og det er udenrigsministeren vel ikke uenig med mig i. Vi har fået stoppet steningerne, men jeg støtter mig ikke bare på, hvad mujahedinerne siger. Vi får også meldinger fra anden side om, at der altså stadig foregår frygtelige ting, og derfor håber jeg da, man vil sige, at det her er en proces, som vi kun lige er begyndt at tage fat på, for ellers sker der nøjagtig det, som ministeren sagde, at Mugabe gjorde.

I Iran er der i hvert fald nogle, der er bange for, at man skal bryste sig og sige: Se, nu bliver vi anerkendt. Der er ikke nogen resolution, vi har dialogen, vi har vores handelsaftale osv., så det her behøver vi ikke gøre mere ud af. Det er ikke en kritik af det, der sker i Iran, men jeg vil bare sige, at der skal så ufattelig lidt til, før det alligevel går galt i regimer, der bestemt ikke bryder sig om at få kritik. Jeg ved det ikke, men som jeg sagde før, er jeg bange for at blive til grin i min gruppe, hvis jeg skal forklare, at nu er det lykkedes udenrigsministeren at bilde mig ind, at det betyder ikke det, det har betydning tidligere, nemlig nedskæringer, og at vi tilsidesætter det andet sæt menneskerettigheder, altså de sociale, økonomiske og kulturelle, hvis de politiske krænkes.

Ministeren brugte eksempler med journalister, der sad i fængsel i Eritrea, men imens blev kvindernes mulighed for at dyrke jorden i stigende grad dårligere. Det var nogle af de projekter, vi var i gang med, og det vil sige, at fordi landbrugsdelen, som er en vigtig del af Eritrea, gik i stykker, krænkede man disse kvinders basale rettigheder, fordi deres landbrugsprojekter ikke længere fik støtte, og det var da synd.

Kl. 17.05

Jeg tager det efter huskeren, og det kan godt være, jeg husker forkert. Men jeg mener, at netop Eritrea var en del af debatten, vi havde i den-